Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem

Nr. 29. Warszawa, dnia 15 października 1930 r. Rok XII.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU.

Cena numeru pojedyńczego 75 gr, z przesyłką zwyczajną 85 gr, poleconą 1 zł 35 gr. Prenumerata kwartalna 6 zł. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m szpalty redakcyjnej 40 gr, tabelaryczne i cyfrowe 80 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3, Tel. Redakcji Min. Sk. 151-67, tel. Administracji Min. Sk. wewn. 36.

Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P. K. O. Nr. 30305.

Przepisy ogólne.

488.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 25 września 190 r.

o wartości jednego grama czystego złota.

Na podstawie art. 16 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 5 listopada 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 855) oraz rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 28 listopada 1927 r. w sprawie ustalenia trybu ogłaszania wartości złota (Dz. U. R. P. Nr. 109, poz. 932) ustalam na miesiąc październik 1930 r. wartość jednego grama czystego złota na pięć złotych 92,44 grosza.

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) *Ignacy Matuszewski.*

(Monitor Polski z dnia 30 września 1930 roku Nr. 226, poz. 307).

Podatki bezpośrednie.

489.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 26 września 1930 r.

L. D. V. 18390/I/20

w sprawie przedłużenia terminu poboru obniżonych za zwłokę.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy), wszystkich Urzędów Skarbowych Podatków i Opłat Skarbowych, wszystkich Urzędów Skarbowych do spraw opłat stemplowych i podatku spadkowego oraz wszystkich Kas Skarbowych.

Przedłużam do dnia 31 października r. b. włącznie moc obowiązującą okólnika z dnia

23 kwietnia 1930 r. L. D. V. 7661/1/30 w sprawie pobierania kar za zwłokę, obniżonych do 1½% miesięcznie zamiast 2%.

Po upływie terminu, t. j. od dnia 1 listopada b. r. należy pobierać kary za zwłokę w pełnej wysokości t. j. 2% miesięcznie od ustawowych terminów płatności.

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) *Ignacy Matuszewski*

Opłaty stemplowe.

490.

Wykładnia ustawy o opłatach stemplowych, ustalona przez Ministerstwo Skarbu.

Skróty: u. o. s. — ustawa o opłatach stemplowych z dn. 1 lipca 1926 r. (DURP. Nr. 98, poz. 570).

r. w. s. — rozporządzenie wykonawcze z dnia 20 listopada 1926 r. (DURP. Nr. 123, poz. 715).

290. (art. 1 i 52). I. W przypadku konkretnym został sporządzony przed notarjuszem, mającym siedzibę na obszarze, na którym obowiązuje kodeks cywilny niemiecki, akt notarjalny z daty 9 grudnia 1927 r., podpisany przez osoby A i B, w którym osoba A oświadczyła, że osobie B „robi ofertę" sprzedaży nieruchomości, oznaczonej w akcie notarjalnym, za oznaczoną w tymże akcie cenę kupna, oraz „uznaje tę ofertę za obowiązującą na przeciąg 2 lat". W tymże akcie notarjalnym oświadczyły strony, że połowa ceny kupna została już osobie A zapłacona przez osobę B i, że reszta ma być uiszczona w dniu 9 grudnia 1929 r., przyczem osoba B zobowiązała się do uiszczenia od tej reszty odsetek w ratach kwartalnych zgóry. Nadto strony stwierdziły w akcie notarjalnym, że nieruchomość została oddana osobie w posiadanie już w dniu sporządzenia tego aktu oraz postanowiły, że osoba B jest obowiązaną do płacenia podatków i ponoszenia innych ciężarów, począwszy od dnia 1 grudnia 1927 r. Zarazem osoba A oświadczyła, że udziela osobie B „pełnomocnictwa na przewłaszczenie sobie nabywanej nieruchomości".

Urząd Skarbowy uznał, że powyższy akt notarjalny jest „pismem, stwierdzającem umowę o nabycie nieruchomości", przewidzianem w punkcie 1 art. 52 u. o. s. i wymierzył opłatę stemplową w wysokości 4% w myśl ustępu pierwszego art. 58 u. o. s.

Najwyższy Trybunał Administracyjny — rozpatrzywszy skargę na orzeczenie Izby skarbowej, którem wymieniony nakaz płatniczy Urzędu Skarbowego został utrzymany w mocy — oddalił skargę jako nieuzasadnioną, wyrokiem z dnia 6 maja 1930 r. L. Rej 2609/29, stwierdzając w motywach co następuje:

„W myśl art. 1 i 6 u. o. s. opłacie podlega dokument, stwierdzający zaistnienie pomiędzy kontrahentami stosunku prawnego w danym dokumencie wyrażonego, przyczem ustalenie w tym kierunku charakteru dokumentu należy nie do strony kontraktującej, lecz do władzy, która w ocenie tej obowiązana jest rządzić się nie oświadczeniami stron lub redakcją kontraktu, lecz treścią kontraktu względnie zbadaniem zamiaru stron.

Z powyższego wynika zatem, że pozwanej władzy przysługiwało formalne prawo przeprowadzenia oceny warunków kontraktu i ustalenie na tej podstawie rodzaju dokonanej przez kontrahentów czynności prawnej. To też w wykonaniu powyższego uprawnienia pozwana władza ustaliła przedewszystkiem w zaskarżonem orzeczeniu, że kontrahenci w danym wypadku błędnie zakwalifikowali zawartą umowę jako ofertę, a następnie w drugiej części tego orzeczenia wyszczególnione zostały warunki umowy, które zdaniem pozwanej władzy, nadają jej cechy kupna-sprzedaży.

Przedewszystkiem więc negatywny wniosek co do braku w omawianym kontrakcie cech oferty słusznie uzasadnia pozwana władza powołaniem się na §§ 145, 147 i 148 kodeksu cywilnego niemieckiego, podług których charakterystyczną i istotną cechę oferty stanowi okoliczność, że zobowiązanie, wyrażone przez stronę proponującą narazie pozostaje w zawieszeniu; gdzie zatem okoliczność taka nie zachodzi, gdzie przyjęcie oferty nie wymaga już przyszłego jej zaakceptowania, gdzie przeciwnie, jak to właśnie miało miejsce w danym wypadku, propozycja natychmiast w tymże kontrakcie przyjęta już została, tam oferta traci charakter propozycji i jako wiążąca obie strony definitywnie stosownie do § 154 K. C. zamienia się w umowę, co nakłada na władze skarbowe obowiązek określenia jej charakteru podług warunków kontraktu.

Ustaliwszy zaś w zaskarżonem orzeczeniu: że podług § 1 kontraktu zamiarem stron kontraktujących było porozumienie się co do natychmiastowego przeniesienia prawa własności tudzież, że wyszczególnione już wyżej warunki kontraktu istotnie nadawały umowie charakter definitywnie zawartej tranzakcji kupna-sprzedaży, odpowiadającej wymogom wskazanym w §§ 873 i 955 K. C. — pozwana władza miała dostateczną podstawę prawną do wymierzenia opłaty w rozmiarze wskazanym w zaskarżonem orzeczeniu.

II. Cecja prawna, która służy kupującemu na mocy umowy tego typu, jaki wskazuje przykład, podany wyżej pod I, („umowy ofertowej"), jest umową o nabycie nieruchomości (art. 52 punkt 1 u. o. s.), a mianowicie: umową o nabycie „prawa żądania", aby rzecz nieruchoma została oddana na własność (art. 12 ustęp ostatni, punkt 4, u. o. s.) i podlega opłacie w wysokości 4%, przewidzianej w art. 58 u. o. s. Art. 53 (punkt 3) u. o. s. nie ma zastosowania.

III. Jeżeli po zawarciu umowy określonej wyżej pod I („umowy ofertowej") — nastąpiło „przyjęcie oferty", względnie zawarcie wyraźnej umowy obligatoryjnej albo przewłaszczenie (§ 925 kodeksu cywilnego niemieckiego) i jeżeli te akty zostały dokonane między temi samemi osobami, które sporządziły „umowę ofertową", to ma zastosowanie art. 3 u. o. s. względnie — przy przewłaszczeniu — art. 63, punkt „a", u. o. s.

Zdarza się, że rzekomą „ofertę" zawartą w „umowie ofertowej", przyjmuje lub umowę obligatoryjną z rzekomym „oferentem" zawiera nie

osoba, wobec której „oferta" została uczyniona, ale inna osoba (a mianowicie: na mocy cesji prawa z umowy ofertowej) lub, że „oferent" sporządza przewłaszczenie na rzecz osoby trzeciej (jako cesjonarjusza). Jeżeli w takim przypadku zostały uiszczone opłaty w myśl rozdziału dziesiątego zarówno od umowy ofertowej jako też od wszystkich cesyj, to nie należy się już żadna opłata od „przyjęcia oferty" przez ostatniego cesjonarjusza, ani od wyraźnej umowy obligatoryjnej między „oferentem" a cesjonarjuszem, ani od przewłaszczenia na rzecz cesjonarjusza (art. 3 oraz art. 63, punkt „c" u. o. s.).

Jeżeli zaś warunek nienależności opłaty, określony w zdaniu poprzedniem, nie istnieje w całej pełni (w szczególności, gdy cesja prawa, wynikającego z „umowy ofertowej", została zawarta ustnie), to art. 3 względnie art. 63 (punkt „c") u. o. s. nie mają zastosowania i wobec tego „przyjęcie oferty" przez cesjonarjusza, względnie wyraźna umowa obligatoryjna lub przewłaszczenie zawarte z cesjonarjuszem podlegają opłacie stemplowej w myśl rozdziału dziesiątego u. o. s. (L. D. V. 8174/6/30).

291. (art. 114 i 117). Deklaracja, na mocy której funkcjonarjusz państwowy (w szczególności też funkcjonarjusz przedsiębiorstwa państwowego) zobowiązuje się do zapłacenia Państwu pewnej kwoty na wypadek rozwiązania stosunku służbowego przed pewnym terminem, wymienionym w deklaracji, a mianowicie tytułem zwrotu wydatków, poniesionych przez Państwo na szkolenie osoby, składającej ową deklarację — deklaracja taka podlega zasadniczo opłacie stemplowej, przewidzianej w art. 114 u. o. s.

Ministerstwo Skarbu ustala jednak, na mocy art. 49 i 177 u. o. s., że opłata, o której mowa, nie ma być uiszczona przy sporządzeniu deklaracji, lecz ma być uiszczona tylko w takim razie, jeżeli stanie się wymagalną kwota, należna w myśl deklaracji tytułem zwrotu wydatków na szkolenie. W tym wypadku opłata stemplowa ma być wymierzona w myśl art. 32 u. o. s. przez organ urzędowy (względnie organ przedsiębiorstwa państwowego), który ustala wysokość kwoty, stanowiącej zwrot wydatków na szkolenie. Opłata ma być obliczona w wysokości 0,5% od kwoty, należnej tytułem zwrotu wydatków na szkolenie. Do uiszczenia opłaty stemplowej są obowiązane solidarnie (art. 15, punkt „1a" u. o. s.): osoba, obowiązana do zwrotu wydatków na szkolenie, oraz przedmiot majątkowy, uprawniony do żądania tej kwoty (Skarb Państwa względnie przedsiębiorstwo państwowe lub zakład państwowy, będący odrębnemi osobami prawnymi). Opłata ma być wniesiona do kasy skarbowej w ciągu 3 miesięcy od daty decycji, ustalajacej wysokość kwoty, należnej tytułem zwrotu wydatków na szkolenie.

Oświadczenie osób trzecich, przyjmujących poręką za dopełnienie zobowiązania, wynikającego z deklaracji, o której mowa, podlegają opłatom stemplowym według zasad, podanych w art. 117 u. o s. w brzmieniu ustalonem w art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 października 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 804). Te opłaty mają być uiszczone przy sporządzaniu dokumentów poręki według zasad ogólnych. Mają być więc uiszczane gotówką do rąk notarjusza, jeżeli dokument poręki został sporządzony w formie aktu notarjalnego lub notarjalnie uwierzytelnionego poza obszarem, na którym obowiązuje kodeks cywilny austrjacki. W razie zaś sporządzenia takiego dokumentu na obszarze, na którym obowiązuje kodeks cywilny austrjacki i niezastosowania ustępu ostatniego art. 29 u. o. s., ma zastosowanie § 1, punkt 4, rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 11 sierpnia 1930 r. (Monitor Polski z r. 1930 Nr. 202, poz. 288, Dziennik Urzędowy Ministerstwa Skarbu z r. 1930 Nr. 26, poz. 460).

Powyższe zasady mają być stosowane również wówczas, gdy do ewentualnego zwrotu kosztów szkolenia funkcjonarjusza państwowego zobowiązuje się nie ten funkcjonarjusz, ale osoba trzecia, tudzież gdy student, otrzymujący stypendjum od Państwa — albo osoba trzecia — zobowiązuje się do zwrotu stypendjum (lub jego części, lub jego wielokrotności) w razie przerwania studjów lub niewstąpienia do służby państwowej lub rozwiązania stosunku służbowego przed pewnym terminem.

W przypadkach, o których mowa, ewentualna należność z tytułu opłaty stemplowej ma być prowadzona w ewidencji w taki sam sposób, w jaki jest utrzymywana w ewidencji ewentualna należność tytułem zwrotu wydatków na szkolenie.

Ministerstwo Skarbu zawiadomiło o powyższem wszystkie władze centralne pismem okólnem z dnia 19 września 1930 r. L. D. V. 3705/6.

292. (art. 140, 145 i 154). Zaświadczenie, że pewna osoba jest obywatelem polskim, wydane przez powiatową władzę administracji ogólnej, a umieszczone na dowodzie osobistym (§ 5 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 29 listopada 1928 r. Dz. U. R. P. Nr. 100, poz. 898), jest świadectwem zupełnie odrębnem od samego dowodu osobistego (który zresztą zostaje wydany nie przez powiatową władzę administarcji ogólnej lecz przez gminę; art. 18 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 309). Przepis zatem powołanego art. 18, w myśl którego za dowód osobisty pobiera gmina 60 gr. tytułem zwrotu kosztów druku, a żadnym innym opłatom dowody osobiste jak również podania o ich wydanie nie podlegają, tyczy się wyłącznie dowodów osobistych, a nie ma zastosowania do zaświadczeń w przedmiocie obywatelstwa.

Wobec powyższego podanie do powiatowej władzy administracji ogólnej o wydanie zaświadczenia, o którem mowa, podlega w myśl art. 145 u. o. s. opłacie w wysokości 3 zł. oraz po 50 gr. od każdego załącznika. Zaświadczenie zaś, umieszczone na dowodzie osobistym, a stwierdzające, że osoba określona w dowodzie osobistym, jest obywatelem polskim, podlega w myśl art. 154 u. o. s. opłacie w wysokości 3 zł.".

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podało wykładnię powyższą do wiadomości p. p. Wojewodów i p. Komisarza Rządu m. st. Warszawy okólnikiem Nr. 139 z dnia 28 lipca 1930 r. (L. D. V. 8259/6/30).

Przepisy celne.

491.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: SKARBU, PRZEMYSŁU I HANDLU ORAZ ROLNICTWA

z dnia 30 sierpnia 1930 r.

o uzupełnieniu rozporządzenia z dnia 4 marca 1930 r. w sprawie częściowej zmiany taryfy celnej.

Na podstawie art. 7 pkt. i) ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządza się co następuje:

§ 1. W paragrafie 2 rozporządzenia Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 4 marca 1930 r. w sprawie częściowej zmiany taryfy celnej (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 211) dodaje się następujący ustęp końcowy:

‚Przesyłki towarów wymienionych w § 1, nadane do bezpośredniego przywozu do polskiego obszaru celnego najpóźniej przed dniem 31 marca 1930 r. i zgłoszone do odprawy celnej w ciągu 30 dni po tej dacie, korzystają z ceł obowiązujących do dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) *Ignacy Matuszewski.*
Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *E. Kwiatkowski.*
Minister Rolnictwa:
(—) *Leon J. Połczyński.*

(Dz. U. R. P. z dnia 8 października 1930 r. Nr. 69, poz. 551).

492.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 25 września 1930 r.

w sprawie ustalenia stopy procentowej, pobieranej przy kredytowaniu należności celnych od towarów, sprowadzanych drogą morską przez Gdynię.

Na podstawie § 6 rozporządzenia Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu ora Rolnictwa z dnia 30 kwietnia 1930 r. w sprawie kredytowania należności celnych od towarów sprowadzanych drogą morską przez Gdynię (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 388 ztrządza się, co następujeł

§ 1.

Zakredytowane należności celne od towarów sprowadzanych drogą morską przez Gdvnię podlegają oprocentowaniu w wysokości 4% w stosunku rocznym.

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie z dnia 17 lipca 1930 r. („Monitor Polski Nr. 172, poz. 260 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 22, poz. 413).

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) *Ignacy Matuszewski.*

(Monitor Polski z dnia 7 października 1930 r. Nr. 232, poz. 317).

Monopol Spirytusowy.

493.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 29 września 1930 r.

L. D. VI. 2827/1/30 r.

w sprawie delegowania chemików Centralnego Laboratorjum Chemicznego D. P. M. S. do fabryk przerabiających spirytus po cenie ulgowej.

Do

wszystkich Izb Skarbowych i Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego Wydział Skarbowy w Katowicach.

Jak wynika z otrzymanych informacyj szerzy się w niepokojących rozmiarach nielegalny obrót spirytusu, nabywanego do celów przemysłowych po cenach ulgowych.

W związku z tem celem współdziałania w kontroli zużycia spirytusu, delegować będzie Centralne Laboratorjum Chemiczne Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego chemików do fabryk i zakładów przemysłowych, pobierających spirytus, lub też zużywających wyroby, zawierające spirytus po cenie ulgowej.

Delegowani chemicy, którzy legitymować się będą odpowiedniemi zaświadczeniami Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego, uprawniającemi doprzeprowadzania poleconych im badań, zaznajamiać się będą na miejscu z całokształtem przerobu spirytusu oraz przeprowadzać badania, mające na celu ustalenie wydajności, zaników, sposobu regeneracji, możliwości odkażania i t. d. Chemikom tym przysługuje prawo wglądu we wszystkie szczegóły, dotyczące poboru, skażania i magazynowania spirytusu jak również produkcji, obrotu i zużycia wyrobów przygotowywanych ze spirytusu po cenie ulgowej.

Organom Kontroli Skarbowej poleca się udzielenie pomocy przy wykonywaniu przez chemików Laboratorjów Chemicznych Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego powierzonych im czynności.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Juljan Kulski.*

Przepisy bankowe.

494.

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z nia 4 października 1930 r.

o zatwierdzeniu zmiany art. 56 statutu Banku Polskiego.

Na podstawie art. 44 ust. 5 Konstytucji postanawiam co następuje:

Art. 1. W myśl art. 12 statutu Banku Polskiego (załącznik do obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 28 listopada 1927 r. Dz. U. R. P. Nr. 113, poz. 966) zatwierdza się uchwałę Zwyczajnego Walnego Zebrania Akcjonarjuszów Banku Polskiego z dnia 13 lutego 1930 r., dotyczącą uzupełnienia art. 56 statutu Banku Polskiego ustępem drugim treści następującej:

„Ponadto Bank może brać udział w instytucjach międzynarodowych, mających na celu ułatwienie współpracy banków emisyjnych".

Art. 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) *I. Mościcki.*

Prezes Rady Ministrów i Minister
Spraw Wojskowych:
(—) *J. Piłsudski.*

Minister:
(—) *J. Beck.*

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Sławoj Składkowski.*

Minister Spraw Zagranicznych:
(—) *August Zaleski.*

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) *Ignacy Matuszewski.*

Minister Sprawiedliwości:
(—) *St. Car.*

Minister Wyznań Religijnych
i Oświecenia Publicznego:
(—) *Sł. Czerwiński.*

Minister Rolnictwa:
(—) *Leon J. Połczyński.*

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

Minister Komunikacji:
(—) *Kühn.*

Minister Robót Publicznych:
(—) *Matakiewicz.*

Minister Pracy i Opieki Społecznej:
(—) *A. Prystor.*

Minister Reform Rolnych:
(—) *Witold Staniewicz.*

Minister Poczt i Telegrafów:
(—) *Boerner.*

(Dz. U. R. P. z dnia 8 października 1930 r. Nr. 69, poz. 548).

Sprawy budżetowe.

495.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 18 września 1930 r.

L. D. VII. 750/2/30

w sprawie wydatków za ubiegłe okresu budżetowe, pokrywanych z kredytu bieżącego okresu budżetowego.

Do wszystkich władz centralnych.

W związku z okólnikiem z dnia 5 marca 1930 r. L. D. VII. 1543/2/29 Ministerstwo Skarbu, w porozumieniu z Najwyższą Izbą Kontroli, oznajmia, że jako wydatki z ubiegłych okresów budżetowych, nadające się do pokrycia z kredytów bieżącego okresu budżetowego, należy uważać wydatki na pokrycie nieuregulowanych zobowiązań, względnie należności, zaciągniętych (powstałych) w poprzednich okresach budżetowych na potrzeby tychże okresów, które to zobowiązania (należności) powinny były obciążać właściwe kredyty ubiegłych okresów budżetowych.

(—) *Grodyński.*
Podsekretarz Stanu.

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. VII. 750/2/30

Warszawa, dnia 18 września 1930 r.

O k ó l n i k Nr. 84.

Wszystkim Izbom Skarbowym i Śląskiemu Urzędowi Wojewódzkiemu (Wydział Skarbowy) w Katowicach do wiadomości.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Czauderna.*

Pożyczki Państwowe.

496.

TABELA URZĘDOWA

wylosowanych do amortyzacji w dniu 1 października 1930 r. seryj oraz premji do obligacji 4% Premjowej Pożyczki Inwestycyjnej 1928 r. (Dz. U. R. P. z r. 1928 Nr. 14, poz. 99, Nr. 21, poz. 190 i Nr. 64, poz. 587 oraz „Monitor Polski" z r. 1928 Nr. 140, poz. 242).

Ciągnienie V.

(Patrz załącznik).

Przepisy uposażeniowe.

497.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 23 września 1930 r.

zmieniające rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 1 października 1924 r. o opłatach za mieszkania, zajmowane przez funkcjonarjuszów państwowych i wojskowych zawodowych w budynkach państwowych, przez Skarb Państwa wynajętych lub administrowanych.

Na podstawie art. 8 ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924) oraz art. 6 ustawy z dnia 5 grudnia 1923 r. o uposażeniu sędziów w sądownictwie powszechnem i administracyjnem oraz prokuratorów (Dz. U. R. P. Nr. 134, poz. 1107) zarządza się co następuje:

§ 1. Rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 1 października 1924 r. o opłatach za mieszkania, zajmowane przez funkcjonarjuszów państwowych i wojskowych zawodowych w budynkach państwowych, przez Skarb Państwa wynajętych lub administrowanych (Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 849) w brzmieniu zmienionem rozporządzeniami Rady Ministrów z dnia 17 września 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 808), z dnia 20 grudnia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 105, poz. 952) i z dnia 8 marca 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 186) zmienia się w następujący sposób:

1) w § 1 powyższego rozporządzenia dodaje się po ustępie 1 nowy ustęp o następującem brzmieniu:

„Do lokalów reprezentacyjnych zalicza się także mieszkania, które Prezydent Rzeczypospolitej przyznaje funkcjonarjuszom państwowym i wojskowym w gmachach przeznaczonych dla celów reprezentacyjnych".

2) W ustępie pierwszym § 2 powyższego rozporządzenia dodaje się w dalszym ciągu następujące zdanie jako końcowe: „O ileby jednak przysługujący dodatek na mieszkanie był wyższy od kwoty, która należałaby się za dane mieszkanie służbowe przy zastosowaniu § 3 względnie 4 niniejszego rozporządzenia, wówczas opłatę za mieszkanie służbowe pobiera się w wysokości, obliczonej według podanych paragrafów".

§ 2. Wykonanie niniejszego rozporządządzenia porucza się Prezesowi Rady Ministrów oraz Ministrom: Skarbu, Robót Publicznych, Przemysłu i Handlu, Komunikacji, Spraw Wojskowych i Rolnictwa.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z wyjątkiem postanowienia § 1 pkt. 1, który uzyskuje moc obowiązującą od dnia 1 kwietnia 1930 r.

Prezes Rady Ministrów i Minister Spraw Wojskowych:
(—) *J. Piłsudski*.

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) *Ignacy Matuszewski*.

Minister Rolnictwa:
(—) *Leon J. Połczyński*.

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *E. Kwiatkowski*.

Minister Robót Publicznych:
(—) *Matakiewicz*.

Minister Komunikacji:
(—) *Kühn*.

(Dz. U. R. P. z dnia 8 października 1930 r. Nr. 69, poz. 549).

Przepisy emerytalne.

498.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z nia 30 września 1930 r.

L. D.I. 12800/5/30.

w sprawie przedstawiania do zbadania funkcjonarjuszów państwowych, przenoszonych w stan spoczynku, komisjom lekarskim.

Do Kancelarji Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej, Biura Sejmu, Biura Senatu, Najwyższej Izby Kontroli, Prezydjum Rady Ministrów i wszystkich Ministrerstw.

Celem ujednostajnienia niejednolitego dotychczas sposobu załatwiania spraw przedstawiania do zbadania komisjom lekarskim funkcjonarjuszów państwowych, przenoszonych, względnie przeniesionych w stan spoczynku, oraz załatwiania odwołań od orzeczeń tychże komisyj lekarskich, Ministerstwo Skarbu wskazuje poniżej na właściwy sposób załatwiania tych spraw, zgodny z artykułem 31 i następnemi ustawy emerytalnej z 11 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 6 z r. 1924, poz. 46), rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 9 kwietnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 355), oraz judykaturą Najwyższego Trybunału Administracyjnego — z prośbą o ścisłe jego przestrzeganie na przyszłość.

Przy przenoszeniu w stan spoczynku funkcjonarjusza państwowego na zasadzie artykułu 28 lit. a), względnie art. 29 lit. a) lub b) ustawy emerytalnej z 11 grudnia 1923 r. — funkcjonarjusz ma prawo prosić władzę, przenoszącą go w stan spoczynku, o przedstawienie go do zbadania Komisji lekarskiej I instancji. Prośba ta winna być uwzlgędniona tylko w tym wypadku, jeżeli została wniesiona w terminie 14-dniowym od daty doręczenia interesowanemu zawiadomienia o zamierzonem przeniesieniu go w stan spoczynku,

względnie jeśli takiego zawiadomienia nie doręczono, w terminie 30-dniowym od daty doręczenia funkcjonarjuszowi dekretu wymiaru posażenia emerytalnego.

W wypadku przeniesienia funkcjonarjusza w stan spoczynku na innej podstawie, niż przewidzianej artykułem 28 lit. a), względnie art. 9 lit. a) lub b) ustawy emerytalnej z 11 grudnia 1927 r. (np. art. 56 ustawy o państwowej służbie cywilnej z 17 lutego 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 164) należy również uwzględnić prośbę funkcjonarjusza, jeżeli została wniesiona w terminie 30-dniowym od daty doręczenia mu dekretu zwolnienia ze służby, względnie przeniesienia w stan spoczynku.

O wyniku badania funkcjonarjusza przez Komisję lekarską I instancji należy zawsze bez względu na to, czy przedstawienie do zbadania nastąpiło na prośbę funkcjonarjusza, czy też z urzędu, zawiadomić interesowanego, doręczając mu za pokwitowaniem odpis orzeczenia Komisji lekarskiej I instancji z ewentualnem opuszczeniem rubryk określających chorobę.

Po zbadaniu funkcjonarjusza przez Komisję lekarską I instancji — władza może, opierając się na § 2 ustęp 2 powołanego wyżej rozporządzenia Rady Ministrów z własnej inicjatywy — bez prośby funkcjonarjusza—zarządzić ponowne zbadanie funkcjonarjusza przez Komisję lekarską II instancji. Zawarte w powyższym paragrafie zastrzeżenie „z uzasadnionej przyczyny", na którem winno się opierać powyższe zarządzenie, jako ogólnikowe i nie wymagające specjalnego dokładnego uzasadnienia, winno być stosowane w tych wypadkach, w których władza ma wątpliwości, czy ustalony przez Komisję lekarską I instancji % niezdolności do pracy zarobkowej, względnie utrata zdolności do służby, odpowiada rzeczywistości.

Przeciwko orzeczeniu Komisji lekarskiej I instancji może również interesowana osoba wnieść odwołanie. Uwzględnienie takiego odwołania i przedstawienia do zbadania Komisji lekarskiej II instancji może jednak mieć miejsce jedynie w tym wypadku, gdy funkcjonarjusz do odwołania, wniesionego w terminie 14-dniowym, dołączył świadectwa przynajmniej dwóch lekarzy prywatnych stwierdzających chorobę funkcjonarjusza w sposób odmienny, niż to orzekła Komisja lekarska I instancji.

Termin 14-dniowy wniesienia odwołania od orzeczenia komisji lekarskiej I instancji liczy się od daty doręczenia badanemu zawiadomienia o wyniku badania przez Komisję lekarską I instancji.

W wypadku przeniesienia funkcjonarjusza w stan spoczynku na zasadzie artykułu 29 lit. a) lub b) ustawy emerytalnej władza może przedstawić go do zbadania Komisji lekarskiej I instancji a następnie II instancji bez prośby ze strony funkcjonarjusza i bez uzyskania na to jego zgody.

Równocześnie zaznacza się, że powyższych czynności winna dokonywać władza wymiarowa, a więc władza II instancji i dopiero po prawomocnem ukończeniu postępowania przed komisjami lekarskiemi — winna przedkładać Ministerstwu do decyzji odwołania stron przeciwko wymiarowi emerytury wraz ze swemi orzeczeniami i aktami administracyjnemi. Należałoby jednak zwrócić uwagę władz II instancji, aby przedstawiając funkcjonarjuszów do zbadania Komisji lekarskiej II instancji z własnej inicjatywy, nie nadużywały uprawnienia z ustępu 2 § 2 powołanego wyżej rozporządzenia Rady Ministrów i nie narażały Skarbu Państwa na znaczne koszta, połączone z badaniem funkcjonarjuszów przez komisje lekarskie.

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) *Ignacy Matuszewski.*

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. I. 12800/5/30.

Warszawa, dnia 30 września 1930 r.

Wszystkim Izbom Skarbowym, Śląskiemu Urzędowi Wojewódzkiemu (Wydział Skarbowy w Katowicah, Wszystkim Dyrekcjom Ceł, Inspektoratowi Ceł w Gdańsku, Mazowieckiemu Inspektoratowi Okręgowemu Straży Granicznej w Ciechanowie, Małopolskiemu Inspektoratowi Okręgowemu Straży Granicznej w Przemyślu, Śląskiemu Inspektoratowi Okręgowemu Straży Granicznej w Katowicach, Wielkopolskiemu Inspektoratowi Okręgowemu Straży Granicznej w Poznaniu, Pomorskiemu Inspektoratowi Okręgowemu Straży Granicznej w Czersku, Komisarjatowi do spraw likwidacji niemieckiej w Poznaniu, przesyła się do wiadomości i zastosowania.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Jan Około-Kułak.*

Przepisy o państwowej służbie cywilnej.

499.

RUCH SŁUŻBOWY
w Ministerstwie Skarbu
w III kwartale 1930 r.

Mianowani:

Nacz. Wydz. w V st. sł. Inż. **Władysław Danielewicz** — naczelnikiem Wydziału w IV st. sł. z dn. 4.VII. 1930 r.

Radca Min. w VI st. sł. **Franciszek Kozioł** — Radcą Min. w V st. sł. z dn. 22.VII. 1930 r.

Dr. Stefan Dobrostański — Referendarzem w VII st. sł. z dn. 30.IX. 1930 r.

Adjunkt kanc. w VIII st. sł. **Emil Helm**—asesorem w VII st. sł. z dn. 28.VII. 1930 r.

Asesor w VIII st. sł. **Juljan Popiel** — referendarzem w dotychczasowym st. sł. z dn. 21.VIII. 1930 r.

Prow. rejestrator w IX st. sł. **Bronisław Bobke** — rejestratorem w dotychczasowym st. sł. z dn. 23.IX. 1930 r.

Prow. rejestrator w X st. sł. **Elżbieta Gołąbkówna** — rejestratorem w dotychczasowym st. sł. z dn. 25.IX. 1930 r.

Przeniesieni:

Radca Skarbowy w VI st. sł. **Józef Kozłowski** z Okręgu Izby Skarbowej Okręgowej w Warszawie do Ministerstwa Skarbu i mianowany Radcą Ministerjalnym w dotychczasowym stopniu służbowym z dn. 8.VII. 1930 r.

Rewizor Celny w VI st. sł. **Gustaw Lembke** z okręgu Dyrekcji Ceł w Mysłowicach do Ministerstwa Skarbu i mianowany Radcą Min. w dotychczasowym stopniu służbowym z dn. 23.VII. 1930 r.

Radca Min. w VI st. sł. **Alojzy Jastrzębski** do Okręgu Izby Skarbowej Grodzkiej w Warszawie i mianowany Radcą Skarbowym w dotychczasowym st. sł. z dn. 26.IX. 1930 r.

Radca Min. w VI st. sł. **Dr. Bronisław Ostaszewski,** do okręgu Izby Skarbowej Grodzkiej w Warszawie i mianowany Radcą Skarbowym w dotychczasowym st. sł. z dn. 26.IX. 1930 r.

Referendarz w VI st. sł. **Czesław Mekiński** z okręgu Izby Skarbowej Okręgowej w Warszawie do M-stwa Skarbu w dotychczasowym charakterze i st. sł. z dn. 14.VII. 1930 r.

Referendarz w VII st. sł. **Władysław Jan Piskozub** z okręgu Izby Skarbowej w Krakowie do Urzędu Pożyczek Państwowych w dotychczasowym charakterze i st. sł. z dn. 1.VIII. 1930 r.

Referendarz w VII st. sł. **Tadeusz Bartkowski** z Okręgu Izby Skarbowej w Poznaniu do Ministerstwa Skarbu w dotychczasowym charakterze i st. sł. z dn. 19.VIII. 1930 r.

Referendarz w VII st. sł. **Józef Lewart-Lewiński** z Państwowego Urzędu Kontroli Ubezpieczeń do okręgu Izby Skarbowej Okręgowej w Warszawie w dotychczasowym charakterze i st. sł. z dn. 15.IX. 1930 r.

Prow. Referendarz w VII st. sł. **Adam Felkel** z Państwowego Urzędu Kontroli Ubezpieczeń do okręgu Izby Skarbowej Okręgowej w Warszawie w dotychczasowym charakterze i st. sł. z dn. 26.IX. 1930 r.

Księgowy w VII st. sł. **Stanisław Trzciński** z Okręgu Izby Skarbowej w Kielcach do Ministerstwa Skarbu w dotychczasowym charakterze i st. sł. z dn. 18.VIII. 1930 r.

Skarbnik w VIII st. sł. **Bolesław Zembrzuski** z okręgu Izby Skarbowej w Warszawie do Ministerstwa Skarbu w dotychczasowym charakterze i st. sł. z dn. 16.VII. 1930 r.

Skarbnik w VIII st. sł. **Leon Ostrowski** do okręgu Izby Skarbowej Okręgowej w Warszawie w dotychczasowym charakterze i st. sł. z dn. 7.VII. 1930 r.

Asesor w VIII st. sł. **Józef Antoszkiewicz** do okręgu Izby Skarbowej Grodzkiej w Warszawie w dotychczasowym charakterze i st. sł. z dn. 26.IX. 1930 r.

Zwolnieni:

Prow. sekretarz w IX st. sł. **Jan Komarnicki** z dn. 31.VII. 1930 r. na własną prośbę.

Przeniesieni w stan spoczynku:

Adjunkt kancelaryjny w VIII st. sł. **Marja Ostrowska** z dn. 31.VII. 1930 r.

Zmarli:

Radca Min. w VI st. sł. **Zygmunt Pietrzak** w dn. 23.VIII. 1930 r.

Adjunkt kancelaryjny w IX st. sł. **Zofja Nagayówna** w dn. 4.IX. 1930 r.

Wiadomości nieurzędowe.

OBWIESZCZENIE MINISTERSTWA SKARBU.

Zarządzeniami Izby Skarbowej w Łodzi z dnia 1) 17 czerwca 1930 r. L. W. IV. 6700/2/30, 2) 18 czerwca 1930 r. L. W. IV. 6699/2/30, 3) 18 czerwca 1930 r. L. W. IV. 6698/2/30 i 4) 30 lipca 1930 r. L. W. IV. 8522/2/30 zostały udzielone uprawnienia do zawodowego wykonywania przewozu spirytusu i wyrobów wódczanych następującym osobom: 1) Szymonowi Bermanowi, zamieszkałemu w Łodzi, 2) Tadeuszowi Heleniakowi, zamieszkałemu w Łodzi, 3) Feliksowi Szczecińskiemu, zamieszkałemu w Łodzi i 4) Wojewódzkiemu Zarządowi Związku Inwalidów Wojennych z siedzibą w Łodzi.